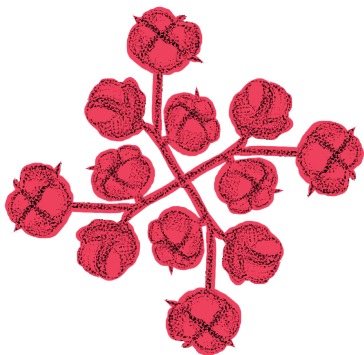

hartija

čaša

Kristina Jaćimović

Taj dan je bio poseban za mene. Trenutak kada sam napustila kuću u kojoj sam provela tolike godine, ostavivši za sobom gazdu i gazdaricu koji su kroz suze ispratili njihovu ćerku Anđeliju i mene. Maštala sam o tom trenutku – izaći ću iz svog kutka i zasijati toliko jako da svako ko se pojavi u našem domu bez premca će znati da sam ja ta.

I tako je i bilo. Svi su sa mnom nazdravljali i uzimali po gutljaj vina koje se zbog svojih odlika čuvalo samo za najvažnije životne trenutke, kao što je bio ovaj. Posmatrala sam kako vino u isti mah gasi žeđ i budi vrelinu u krvi brojnih svatova koji su došli po moju Anđeliju. I mene. To je bio dan kada smo nas dve napustile kuću, svaka spremna i odlučna da ispuni svoj zadatak.

Gotovo da i sada mogu da osetim tu teškoću koja me je tada mučila. Otišla sam i sa sobom ponela tajne koje su mi ostale urezane kao najveća uspomena na moje stare gazde. Zato se uvek slatko nasmejem kad se setim dana kada je moja gazdarica unela kokošku u kuću i u tri poteza je raskomadala na stolu. Krv je prštala, kokoška se i dalje opirala, a gazdarica je već nakon trećeg udarca nazdravila rakijom koja se nalazila iza porodične slike mojih ukućana. Iz tog istog kutka iz kog sam posmatrala gazdaricu, imala sam priliku da posmatram i gazdu kako pije. Oni su imali neverovatnu povezanost u toj rakiji koju su krišom ispijali iz iste bočice, a da to nisu ni znali. Njihov „tajni“ štek bio je

zajednički. Tako je jednog dana nastala čitava zbrka kada su gazde zatekle Anđeliju kako zbunjeno drži i miriše rakiju. Već sa vrata gazda je počeo da besni i više dok mu se i najsitnija vena na čelu nije pojavila, dok je gazdarica u čudu gledala moju mladu gazdaricu i krstila se. Oboje su bili svesni da tako jedino mogu odbraniti sebe, a ja sam postala svesna da su moje gazde jako nadareni glumci.

I danas mi nedostaju ti trenuci – miris gazdaričinih krompira prelevenih kajmakom i sosom od ruzmarina, gazdino bacanje špila uvek u isti prozor svaki put kad se ispostavi da će izgubiti, galama gostiju koji svake subote ispunjavaju dnevni boravak naše kuće...

- 4 To sam imala i u novom domu – kod Anđelije i njenog voljenog Dmitra. Inače, da se predstavim - ja sam čaša. Poznatija pod imenom Molitvena. Nasledila sam ga od svojih dalekih rođaka koji su mnogo pre mene ispunili svoje simboličke zadatke. Reč je o običaju koji se prenosi s kolena na koleno, običaju koji je već davno ispisan na stranicama epske pozije, i po čijim pravilima sam ja postala još jedna čaša u nizu koja je ponela ime Molitvena i simbolično pripala onima koji su bili spremni da svoju ljubav krunišu brakom.

Ispunivši svoj zadatak, pronašla sam novi kutak i posmatrala. Ali neprestano sam osećala da sam stvorena za nešto više od ovoga što trenutno jesam, sigurna sam da vam je taj osećaj poznat.

Posle nekog vremena napustila sam svoj kutak i našla se u rukama Dmitrovog brata Bogdana. On je sa mnom nazdravio u znak primirja i pobeđene ljubavi dvojice zavađene braće, potvrdivši tako da je moja misija bila znatno veća od svih drugih iz porodice Molitvenih. Ipak, srećan kraj deobe dvojice Jakšića nije moja priča, ona nosi malo drugačiji naslov: „ANĐELIJA“.

